

Mijn Liefste is mij een bundeltje mirre, dat tussen mijn borsten vernacht, Hooglied 1:13

Geliefden, de wijze koning Salomo gebruikt hier een oosters beeld om de liefde tussen hem en Zijn lieve Zaligmaker ons enigzins voor te schilderen. In bijna elke tekst van dit hoofdstuk gebruikt hij telkens weer een ander (aards) beeld om deze geestelijke liefde te vertolken. Want, wie zal de juiste woorden weten te gebruiken, en wie zal dat wonder kunnen bevatten, wanneer de Koning Jezus middels Zijn Geest in de harten van Zijn keurlingen komt wonen. Dan is stad menschziel werkelijk in feestgewaad, geliefden. Dan ligt het alles vlak tussen God en de ziel, vanwege die ene Vrede- en Rustaanbrenger, Christus Jezus en Dien gekruist. Prins Immanuel heeft de vloek weggedragen, de wet voor hen volbracht, en de ziel is met Hem opgestaan uit het graf der zonden. Wanneer koning Salomo deze zaken geestelijk overdenkt, dan probeert hij de beste woorden te kiezen om deze genoten weldaden te kunnen verwoorden. Maar wie zal dat wonder kunnen omschrijven, lezer? Salomo wordt er door de inspiratie des Heiligen Geestes toe verwaardigd, en geeft ons een doorkijkje, hoe het in die momenten geestelijk bij hem is gesteld. In deze geestelijke beelden is Salomo telkens de bruid, en Christus Jezus zijn Bruidegom, Die hem heeft willen lossen met de dure prijs van Zijn hartenbloed. Salomo gebruikt hier een beeld van een oosterse bruid, die, wanneer haar bruidegom in aantocht is, zich opsiert voor haar man. Hierbij was het wel de gewoonte dat zij een bundeltje was, met mirre daarin, tussen haar borsten hing. Met de bedoeling, dat wanneer haar man in haar nabijheid zou zijn, de was tussen haar borsten zou gaan smelten, en de welriekende reuk van de mirre zich ging verspreiden. De was om het bundeltje smolt tussen haar borsten, omdat haar hart sneller begon te kloppen, wanneer haar man in haar nabijheid was. Het sneller kloppen van haar hart, gaf een temperatuursverhoging, waardoor de was smolt en de mirre zich verspreidde langs haar lichaam. Zoals u begrijpt, kon deze was alleen smelten wanneer haar bruidegom in haar nabijheid was.

Mogen we hier misschien even een puntje zetten, lezer? Misschien gaat het u allemaal iets te vlug? Ik zal u eerst een weinig proberen te verklaren waarvoor mirre in het oosten destijds zoal gebruikt werd. Dit heb ik eens opgezocht in de encyclopedie. Je staat soms versteld van de verborgen geestelijkheden die in deze informatie ligt opgeslagen. Ik laat hier een paar dingen volgen: **De naam mirre (myrrthe) komt van het Arabische woord “myr”, wat “bitter” betekent.**

De mirre zag geestelijk dus op het bittere lijden en sterven van de Heere Jezus, maar ook op Zijn zoete opstanding uit de doden, tot rechtvaardigheid van Zijn verkoren Kerk. Hierbij wil ik opmerken dat, de evangelist Mattheus ons opmerkt in Matth. 2 vers 11, dat de wijzen uit het oosten de geboren Christus geschenken brachten, te weten: goud, wierook en mirre. Dit waren geestelijke heenwijzers naar de ambten die Christus voor Zijn volk zou gaan vervullen.

1. Het goud wees op Zijn Koninklijk ambt waardoor Hij Zijn volk regeert. Daartoe was de ark des Verbonds ook met goud overtrokken. Het goud bedekte het sittimhout waarvan de ark zeer kunstig gemaakt was. Het hout wees erop dat Hij in het zondige vlees van Zijn moeder geboren zou worden, Gal. 4:4, en het goud wees op Zijn Godheid. Geen vermenging van beiden, Hij droeg twee naturen in een Lichaam. Waarbij Zijn Goddelijke natuur Hem vele malen ondersteunde in Zijn lijden en sterven.
2. De wierook wees op Zijn profetisch ambt. De wierook gaf een liefelijke reuke, daartoe moest het wierookvat in het Heilige aangestoken worden, wanneer de priesters de toonbroden aten. Want het Brood Gods is Hij, Die uit den hemel nederdaalt, en Die der wereld het leven geeft, Joh. 6:33-35. Wist u dat, de oorspronkelijke betekenis van het woord *wierook* "wijrook" is (=rook om te wijden)....!!
3. De mirre wees op Zijn priesterlijk offerambt. De mirre wees op Zijn bittere lijden en sterven, maar ook op Zijn heerlijke opstanding uit de doden. Bedenk ook dat mirre in het oosten vaak gebruikt werd voor begrafenissen en het balsemen van dode lichamen. Dit balsemen deed men voornamelijk met name lichamen van koningen, farao's en/of andere belangrijke personen.

We keren weer terug tot onze tekst, en willen nu trachten ons een weinig in het geestelijke van onze tekst wat verder te verdiepen. Want, waarom gebruikte de wijze koning dit beeld om zijn geestelijke hartstochten jegens zijn Bloedbruidegom te omschrijven? Gods verlost volk weet het, maar 't menselijk verstand laat na, den waren grond van 't weldoen op te merken. Waarom? Omdat de natuurlijke mens niet verstaat de dingen die des Geestes Gods zijn. Een mens kan het benaderen, maar hij kan er niet inkomen. Hij kan het voorschilderen middels de tale der engelen, en uiteindelijk toch maar een klinkend metaal zijn. Waarom kan een natuurlijk mens daar geestelijk dan niet inkomen? Omdat hij die mirregeur van Zijn bitter lijden en sterven nimmer geestelijk heeft geroken, en vanuit een evangelisch berouw heeft leren bewenen. Een wettisch berouw weent over zijn schuld en zonden, maar een evangelisch berouw beweent de vergeven schuld en zonden. Het evangelisch berouw is bitterder en ligt daarom vele malen dieper dan het wettisch berouw. Het evangelisch berouw beweent de wonden Christi Jesu. Ik hoorde onlangs iemand over Bernhard van Clairveaux, die deze woorden uit Rom. 7:4, zo bijzonder mooi omschreef: *Zo dan, mijn broeders, gij zijt ook der wet gedood door het lichaam van Christus, opdat gij zoudt worden eens Anderen, namelijk Desgenen, Die van de doden opgewekt is, opdat wij Gode vruchten dragen zouden.*

Deze kerkvader merkte hierbij op dat, wanneer God een zondaar in het uur der minne, van zijn oude wortel komt af te snijden, dan verlost God hem uit het diensthuis der zonden, en ent deze zondaar in, in het verbroken Lichaam van Christus. Bij deze geestelijke enting, kerft God een wond in het Lichaam van Christus, waarin Hij die verlost zondaar in Hem inent. Opdat hij Zijn nieuwe levenssappen uit Hem zou gaan putten, c.q. het nieuwe leven, en ook uit Hem voortaan vruchten gaat dragen. Welk een schoon beeld, geliefde lezer. Wie hier nu iets van mag kennen, trap en mate zij God

alleen bekend, heeft gezien wat het Hem heeft gekost, en zou zich doodwenen aan Zijn doorboorde voeten. Want, dan zijn het niet een ander, maar mijn zonden, die Hem Zijn hart doorwonden. Ja, ik deed Hem die slagen, die smarten en die pijn. Hier op dit plekje beseft die zondaar het geestelijk, dat hij doodgeslagen had moeten worden voor Zijn voeten, vanwege zijn hemelhoge schuld voor God. En dan kussingen te ontvangen, in plaats van doodgeslagen te worden, geliefden. Wie zal dat wonder ooit uit kunnen wonderen....?? Dat is niet uit te wonderen, en eigenlijk ook niet te omschrijven, lezer. Salomo doet toch een poging, want waar het hart vol van is, daar loopt immers de mond van over. Wanneer God een zondaar herleidende genade schenkt, om, bijv. tijdens Heilig Avondmaal, door het eten des broods en het drinken van de wijn, te doen gedenken wat het Hem heeft gekost, om die zondaar te willen redden, dan breekt het bundeltje was, en smelt de mirre, geliefden. Omdat de bruidegom daar is, om door Zijn verworven Geest gemeenschap te hebben met Zijn duurgekochte Kerk. Daar begint het hart van de Kerk sneller te kloppen, en de ogen beginnen te tranen, wanneer de voorganger hun Koning door het gepredikte Woord begint voor te stellen. En daar begint die liefelijke mirre zich geestelijk te verspreiden, wanneer de prediker Zijn volk deze woorden doet horen: *Hij was (voor u) veracht, en de (voor u) onwaardigste onder de mensen, een Man van smarten, en (voor u) verzocht in krankheid; en een iegelijk was als verbergende het aangezicht voor Hem; Hij was (voor u) veracht, en wij hebben Hem niet geacht. Waarlijk, Hij heeft onze krankheden op Zich genomen, en onze smarten heeft Hij gedragen; doch wij achtten Hem, dat Hij geplaagd, van God geslagen en verdrukt was. Maar Hij is om onze overtredingen verwond, om onze ongerechtigheden is Hij verbrijzeld; de straf, die ons den vrede aanbrengt, was op Hem, en door Zijn striemen is ons genezing geworden. Wij dwaalden allen als schapen, wij keerden ons een iegelijk naar zijn weg; doch de HEERE heeft onzer aller ongerechtigheid op Hem doen aanlopen. Als dezelve geest werd, toen werd Hij verdrukt; doch Hij deed Zijn mond niet open; als een lam werd Hij ter slachting geleid, en als een schaap, dat stom is voor het aangezicht zijner scheerders, alzo deed Hij Zijn mond niet open, Jes. 53:3-7.*

Wie zou niet wenen, lezer? Onder zulk een rijk Evangelie, voor snode zondaren...?? Och lezer, daar kan een zondaar Zijn liefde niet op, en zit hij zachtjes voor zich uit te snikken. En denkt gedurig maar aan zijn lieve Koning, aan zijn lieve Borg en Zaligmaker, die Zich niet schaamde om hen Zijn broederen te noemen. Hij ging in hun plaats staan, en liet Zich voor hen verbrijzelen. Ik voor u, daar gij anders de eeuwige dood had moeten sterven. Geliefde lezer, in die stonden liggen alle zonden er geheel onder, want die zondaar kan naar zijn nieuwe natuur niet zondigen. Daar verfoeit die zondaar zich in het stof voor Hem, en doet hij een innerlijke belofte om toch nooit meer te zullen zondigen. Kan dat dan? Nee, dat kan niet. Maar in die stonden zou hij het wensen, lezer! Wie hier niets van kent, weet niet wat Evangelische liefde is, en heeft er maar voor te vrezen dat hij nog geen genade deelachtig is. Maar in die liefelijke stonde, daar krijgt die onverbeterlijke zondaar werkelijk een voorproefje van de hemel in zijn ziel. Daar hoort hij geestelijk de engelen zingen. Daar weet een ziel niet meer dat hij op aarde is. Daar ligt een zondaar verbrijzelt van de liefde aan Zijn voeten, en wenste hij dat de zondag niet meer overging, en het nooit meer maandag zou worden. Nooit meer weggaan van Zijn gemeenschap, niets meer doen Zonder Hem die zijn Kerk zeer lief is. Altijd bij de

Heere, is daar zijn wens en bede. *Mijn Liefste is mij een bundeltje mirre, dat tussen mijn borsten vernacht, Hooglied 1:13.* Geliefden, hoe schoon en hoe sierlijk tekent Salomo hier de liefde tussen Koning Jezus en Zijn duurgekochte verkoren Kerk op aarde. Mag ik u iets aanhalen van wat de apostel verder over deze liefde ons heeft verkondigt? *De liefde is lankmoedig, zij is goedertieren; de liefde is niet afgunstig; de liefde handelt niet lichtvaardiglijk, zij is niet opgeblazen; Zij handelt niet ongeschiktelijk, zij zoekt zichzelf niet, zij wordt niet verbitterd, zij denkt geen kwaad; Zij verblijdt zich niet in de ongerechtigheid, maar zij verblijdt zich in de waarheid; Zij bedekt alle dingen, zij gelooft alle dingen, zij hoopt alle dingen, zij verdraagt alle dingen, 1 Kor. 13:4-7.*

Kind des HEEREN, mag u dit kennen? Is dit uw voorland? Is dit geen vreemde taal voor u? Zie hier de liefdeskracht en de liefdeskenmerken omschreven, waardoor uw geloof werkende is, Gal. 5:6b. Geliefde lezer, wanneer een mens hier geestelijk iets van mag proeven en mag smaken, dan is hij een vloerkleedje voor een ander. Waarom ik dit schrijf is, omdat ik mensen heb gekend die hun mond vol hadden van Christus, en Zijn zoete gemeenschap, terwijl hun boze werken vloekte tegen hun getuigenis. Gods Woord leert ons niet voor niets, dat wie de Naam van Jezus Christus noemt, af dient te staan van ongerechtigheid. Dat kan dus niet samengaan, hoor! Kan Gods volk dan niet in zonden vallen, in zonden verstrikt zitten, en zelfs voor een tijd in de zonden leven...?? Ja lezer, dat kan. Maar, ik lees bijv. nergens in Gods Woord, dat wanneer Gods volk in zonden leeft, verstrikt zit, of voor een tijd leeft, dat datzelfde volk ook bijvoorbeeld durft te zeggen, dat Christus hen zo nabij is. Kijk lezer, dat zijn twee dingen die NOOIT samen kunnen gaan. Wat ik wel lees, bijvoorbeeld van David, wanneer hij in de gruwelijke zonde met Batsheba is gevallen, hij in Psalm 32 van zichzelf het volgende moest betuigen: *Toen ik zweeg, werden mijn beenderen verouderd, in mijn brullen den gansen dag. Want Uw hand was dag en nacht zwaar op mij; mijn sap werd veranderd in zomerdroogten.* Zie daar de woorden van een man die vreesde dat Christus met Zijn lieve Geest van hem zou gaan wijken, vanwege zijn diepe zondeval met Batsheba. Hij ging op naar de tempel, maar leefde innerlijk in een hel waaruit niemand hem kon verlossen. David kon nooit meer bij God komen. David had met zijn erge zonde, naar zijn gevoel, afscheid genomen van God, maar God kon vanwege Zijn eeuwige liefde geen afscheid nemen van David, lezer. Ziedaar de reden, waarom er straks een volk zekerlijk thuis zal komen...!! Als God dat wel kon, dan zou God, met alle eerbied gesproken, ophouden te bestaan. Want, Hij is Die Hij is, Hij is de Alfa en de Omega, Zijn Woord is Die Hij is. Daartoe stuurt God de profeet Nathan tot koning David, en zegt hem naar zijn goddeloze vlees, de vloek aan...!! Zie daar de tucht der wet voor David, lezer. Voor Davids nieuwe natuur was de vloek uit de wet gehaald, omdat David met Christus was gestorven, Gal. 2:19-20, Rom. 6:3-8, Rom. 7:1-6. Maar voor Davids verrotte onbekeerde vlees gold het: En zonder de wet, zo leefde ik eertijds; maar als het gebod gekomen is, zo is de zonde weder levend geworden, doch ik(=Davids geest was met Christus) gestorven, Rom. 7:9. Dus door bestraffing van God door Nathan, werd David zijn zondige natuur weer gewaar, en zag hij steeds zijn bedreven kwaad voor z'n ogen zweven, Psalm 51:5.

Mijn Liefste is mij een bundeltje mirre, dat tussen mijn borsten vernacht, Hooglied 1:13. Geliefden, daarnaast is het ook een waarheid, en een zaak om mee te maken, dat de zgn.

vrome vormgodsdienst het niet kan verdragen en noch minder kan aanzien, wanneer Christus Zijn liefde zeer rijkelijk komt uit te gieten in de harten van Zijn keurlingen. Wanneer een mens hier iets van heeft meegemaakt, dan herkent hij dit ook bij anderen, waarbij het hem grote deugd doet, dat hij in dit doorleefde lief en leed niet de enige is, die dit alzo doorleefd. Lees bijvoorbeeld hier John Warburton, nadat Christus hem geestelijk was verschenen tot Zaligheid :

“Ik was enkel verwondering, en zei in mijn hart: “Wat mag dit beduiden? Waar zijn mijn zonden? Wat kan toch de bedoeling van dit alles zijn? Waar is mijn last en de toorn en verschrikking, die ik zoveel maanden achtereen gedragen heb?” En wederom vloede de tekst in mijn ziel: *“Gij hebt de gevangenis gevangen gevoerd; Gij hebt gaven genomen om uit te delen onder de mensen, ja, ook de wederhorige om bij U te wonen, o Heere God!”* O, ik wist niet, waar mijn aangezicht te verbergen! Mijn ziel fluisterde aldoor: “Waarlijk het kan niet voor u bedoeld zijn; is het een droom? is het een droom?” Ik zocht naar mijn zonden, naar mijn last, naar de toorn en de ellende, die ik zo lang in mijn arme verwarde ziel had omgedragen, en kon noch schuld noch zonde, toorn noch gevangenschap vinden, want de Zaligmaker mijner ziel had ze allen weggenomen. Een klaar gezicht van Zijn lijden en dood werd mij gegeven en dit brak mijn hart in stukken. O, hoe zag ik op Hem en rouwklaagde! “Wat heb ik gedaan?” riep ik uit; “ik heb de Heere gekruisigd. O, mijn vervloekte zonden, waardoor ik de nagelen in Zijn handen en voeten, en de speer in Zijn hart gestoken heb. O goddeloze, goddeloze die ik ben! En kunt Gij, wilt Gij mij verlossen en vergiffenis schenken, niettegenstaande al mijn vervloekte zonden?” Hoe wonderlijk werd mijn ziel ingeleid om te zien, dat de dierbare Zaligmaker had vervuld en gehoorzaamd, die Heilige Wet, die ik verbroken had in duizenderlei opzichten, dat al mijn vervloekte zonden op Hem gelegd waren geweest en dat Hij geleden had in mijn plaats. Ik had zulk een gezegend gezicht door het geloof van Zijn doornagelde voeten en handen aan het kruis, van de doornenkroon op Zijn hoofd, en van de speer, die in Zijn hart ging; en Zijn verzoenend bloed vloede met zulk een vrede, liefde, blijdschap en vrijheid in mijn ziel, dat ik nauwelijks wist, wat of waar ik was. **De arme mensen, die in dezelfde bank met mij zaten, bleven mij met hun ellebogen maar aanstoten, opdat ik stilzitten zou; maar het was mij onmogelijk om stil te zitten of te liggen.”**

Ja lezer, wanneer u hier ooit eens iets van mag doorleven, moet u er maar op rekenen dat u het meest gehaat zal worden, in het huis van uw zgn. liefhebbers. Ze hebben Christus gehaat, en ze zullen Zijn ingestorte liefde in uw ziel dan ook gaan haten. Uw tranen zullen ze bespotten, en uw gewezen aan Zijn voeten zullen ze verachten. Ze zullen u wegwensen, lezer! Waarom toch? Om de reden dat zij het niet verstaan, ze hebben er geen kennis aan. Een mens zou toch zeggen, wees blij met de blijde, en treur met de treurenden. Maar nee hoor, niets van dat al. Waarom citeerde ik dit van Warburton? Om de reden dat ik dit zo goed mag herkennen, geliefde lezer. Want, ook mij werd destijds door een zgn. nette vrome godsdienstige farizeeër rechtstreeks aangezegd, dat ik, kennelijk tot zijn ergernis, te uitbundig aan het Heilig Avondmaal had zitten wenen. Waarop ik toch de vrijmoedigheid kreeg, niet mezelf, maar Christus' werk in mij verheerlijkt, te verdedigen, en hem zei: “Wee, wee, diegenen die de tranen van die

wenende hoer uit Lukas 7 durft te verachten, beste man, want verzeker u er maar van dat ook deze verachte zondares de inhoud van Hooglied 1:13 zielsbevindelijk aan Zijn voeten heeft doorleefd. En wee diegene die de tranen van een bitterlijk wenende Petrus durfde te verachten”, zei ik hem tenslotte. Waarop ik het antwoord kreeg, dat Petrus wel naar buiten ging, maar ik, volgens hem, tot ergernis van velen, gewoon bleef zitten...!! Kijk lezer, dat zijn nu antwoorden regelrecht uit de hel vandaan. Want, zulke Godslasterlijke taal zou Gods volk nooit kunnen verzinnen, en nog minder durven bezigen. Zulke dingen zou een mens niet geloven, wanneer hij het zelf niet aan den lijve ondervonden heeft. Hun keel is een geopend graf; met hun tongen plegen zij bedrog; slangenvenijn is onder hun lippen, Rom. 3:13. Anderzijds zijn het bewijzen dat deze genoten liefdesuitlatingen van Christus Jezus jegens Zijn geliefde bruid zijn geweest. Want, de duisternis kan het licht in Gods volk nimmer verdragen, geliefde lezer. De hel zal nooit rusten om Christus en Zijn volk te belagen, en er immer zijn vermaak in hebben om het werk van Christus in Zijn verkorenen verdacht te maken, en kon en mocht het zijn, zo diep mogelijk te krenken. Genoeg hierover, want Hem komt alleen de wrake toe...

Mijn Liefste is mij een bundeltje mirre, dat tussen mijn borsten vernacht, Hooglied 1:13.

Mag dan de Gods Kerk hier altijd uit leven...?? Immers neen, want kijk eens naar de wijze koning toen hij met duizend vrouwen aan de gang was. Hij had 600 vrouwen en 400 bijwijven. Wat hadden deze vrouwen hem gebracht, met al hun vreemde goden? Ook voor de wijze koning gold het, dat het sterke benen zijn, die de weelde kunnen dragen. Hoe laag had het met Salomo niet afgelopen, indien Zijn God hem niet, in zijn zeer diep afgezakte geloof, staande had gehouden, en trouw had gebleven? Want, toch was hij zijn God lief, schreef Nehemia aan het einde van zijn profetieën. Waarom moest Nehemia deze woorden van God opschrijven? Omdat er in Israel waren, ook onder Gods volk, die de wijze koning Salomo, met zijn vele vrouwen, en zijn zondige leven met hen, begonnen te verdenken. Waarom schrijf ik dit? Om u Gods trouw in Christus te verkondigen, jegens de ontrouw van Zijn verkoren volk! Maar, om u ook aan te zeggen, dat een kruimel genade, verworven en geschonken, in en door het reinigende bloed van Jezus Christus, van vele malen meer waardij is, dan duizend pond zgn. nette vrome vermeende godsdienst. Gods volk wordt zalig, omdat God het wil. Want, Hij is gevonden van een volk dat naar Hem niet zocht, en naar Hem niet vroegde. Zij worden zalig, door Hem, door Hem alleen, om het eeuwige welbehagen. Hij is en blijft een Reine, krachtens toerekening, voor een onreine! Zijn blankheid is vele malen groter, dan de zwarteheid van Zijn keurlingen. Hij is en blijft de Getrouwe jegens ontrouwen, en is en blijft de rechtvaardigmaking en de heiligmaking van Zijn duur gekochte kinderen, naar 1 Kor. 1:30. De Heere zegene dit woord, uit vrije genade om Jezus wil. Amen.

D.J. Kleen